

**VERGADERING VAN DE MAATSCHAPPIJ VAN NIJVERHEID.**

In het Park Tivoli te Utrecht is de vorige week de 138e jaarlijksche algemeene vergadering gehouden van de Maatschappij van Nijverheid. In zijn welkomstwoord memoreerde de heer J. van Hasselt, voorzitter der Maatschappij, de paniek die bij het uitbreken van den oorlog ontstond, een paniek, die de ernstigste gevolgen had kunnen hebben. Zij, zeide spreker, die b.v. getuige zijn geweest van den „run" op de banken en van de bestorming van de winkels van eetwaren, kunnen zich eenigermate voorstellen, hoe toenmaals de stemming was. Spr. bracht voorts hulde aan H.M. de Koningin en de Regeering en ging uitvoerig de oprichting en den werkkring van het Kon. Nat. Steuncomité na, en besprak verschillende maatregelen, door de regeering genomen, o.m. de kwestie van de zilverbons.

# 'N MODEL-ECHTGENOOT

DOOR PIET VERSCHUUR

De jonge mevrouw De Graaff was verdrietig gestemd. Haar verdriet was niet erg groot, het was eigenlijk geen verdriet, veeleer melancholie, teleurstelling, die een enthousiast jongmensch ondervindt, als hem zijn illusies ontnomen worden.

Het was onjuist te beweren dat ze zich met een zeker welgevallen aan haar klein verdriet overgaf, hoewel erkend moet worden, dat het bewustzijn een charmante lieve jonge vrouw te zijn (zij kon niet helpen dat ze zich hiervan bewust was, want tien procent van haar huwelijkscadeaux had uit spiegels bestaan), die onder tal van kwellende zorgen gebukt ging, wel voldoende was, om medelijden met zichzelve te gevoelen.

Gelukkig had ze een hartsvriendin, die in Amsterdam woonde (ze woonde zelf te Hilversum) aan wie ze op geurig luxepost met haar monogram in den hoek, al de gekreukte en verdorde rozeblaadjes beschreef, die op haar acht maanden langen huwelijksweg gevallen waren.

„Lieve," schreef ze op een achtermiddag, toen haar „ver-„loren illusies," haar meer drukten dan anders, „hartelijk „dank voor je laatsten lieven brief. Je zegt dat je door de re-„gels heen gelezen hebt, dat ik niet volkomen gelukkig ben.

„Wel, lieve, tot zekere hoogte, — maar een heel kleine „hoogte — heb je gelijk.

„Ik ben verdrietig, ontgoocheld, omdat alle poëzie tus-„schen Paul en mij verdwenen is en er niets is overgebleven „dan het koude prozaïsche gezond verstand.

„Hoewel we pas acht maanden getrouwd zijn, is mijn man „aan me gewend geraakt ; hij behandelt me of ik zijn zuster „ben. Hij veronachtzaamt me. Is er iets treuriger dan veron-„achtzaamd te worden door den man dien men liefheeft ?

„Hij kust me als hij 's morgens heen gaat en als hij „'s avonds thuis komt. Maar het is een kus uit gewoonte, niets „meer. Hij belt me geen enkelen keer meer op, om me eens te „vragen of „ik hem „nog liefheb" of „wat „ik zou doen als hij „stierf," zooals hij dat „gewoon was te doen „gedurende de eerste „weken na onze hu-„welijksreis, hij brengt „geen enkelen keer „meer bloemen mee „en kort geleden kocht „hij nog de geheele „mand leeg van een „bloemenmeisje op 't „Damrak. Hij doet de „papegaai niet meer „na en kruipt niet „meer weg in 'n hoekje „om dan op eens op „mij af te springen, en „speelt geen halma „meer met mij.

„Alles is gedaan : „bloemen, papegaai-„spelen, telefoonge-„sprekken, voetballen „met de poes, Halma, „wat we elken avond „deden en andere dol-„ligheden, die 't leven „zoo heerlijk maken ; „en er blijft thans „niets anders over dan „akelige dingen als „het huishouden, be-„lastingen, voeding, „cheques en een praatje over het weer. Ik weet wel dat dit „alles erg dwaas klinkt, maar jij, een vrouw, zult begrijpen „welke zoete heerlijkheid ik thans mis.

„Ik kan niet gelooven dat mijn jongen opgehouden heeft „mij te beminnen. O, neen, neen, dat kan niet waar wezen. „Maar het is zoo verdrietig dat hij heeft vergeten hoe mij lief „te hebben.

„In de eerste drie maanden van ons huwelijk las hij niets an-„ders dan heel vluchtig een enkele krant, maar tegenwoordig „brengt hij heele pakken lectuur mee en zit hij den ganschen „avond met zijn sigaar achter zoo'n vervelende novelle.

„'t Is eenvoudig schande !

„Nu, lieve, ik zal je niet langer met mijn klachten lastig „vallen, maar zie met verlangen eenig troostend antwoord te-„gemoet als je ten minste tijd hebt te schrijven aan je

„liefhebbende maar bedroefde Nita."

Ze sloot den brief in een enveloppe en frankeerde hem ; toen niets meer te doen hebbende (het gebeurde zoo zelden dat ze iets te doen had, en dat was jammer !) deed ze haar mantel aan, zette haar daarbij passend smaakvol hoedje op en verliet haar woning om het epistel eigenhandig op de post te doen.

Vijf minuten later lag de geurige klaagbrief op den bodem van de brievenbus en keerde mevrouw De Graaff huiswaarts om geheel alleen halma te spelen.

***

Een week later, toen de heer De Graaff zijn jonge vrouw bij het vertrek naar de stad den kus „uit gewoonte" gegeven had, en reeds het tuinhek bereikt had, waar met sierlijke gouden letters de naam „Lustoord" op geschilderd stond, kwam hij haastig in huis terug en vroeg aan zijn vrouw die in de hal stond :

„Zijn er nog nieuwe boeken gekomen ?"

„Ja, gisteravond," was het antwoord op korzeligen toon gegeven.

„Prachtig," antwoordde Paul, onbewust van de verdrietige stemming zijner vrouw. „Ik moet vanmiddag op kantoor blijven, omdat de oude Stentsler mij bezoeken wil. Ik neem dus maar een boek mee om zoolang den tijd te verdrijven."

Hij nam een dik boekje in rood linnen gebonden en vol grappige illustraties.

„Mathilde Reiling heeft dit gelezen," merkte zijn vrouw op, „en zegt dat het een vervelend boek is."

„'t Is humor, lieve, alles humor! En er is geen vrouw in de wereld, die waren humor begrijpt ; zelfs niet de hooggeschatte mevrouw Reiling," antwoordde Paul met een anderen kus „uit gewoonte" en verliet met haastigen stap villa „Lustoord" om den trein van 9.46 naar Amsterdam nog te kunnen pakken.

Nadat mevrouw De Graaff met de keukenmeid had geconfereerd, de linnenmeid een ernstig standje had gegeven voor een klein vergrijp dat verstandiger geweest was te negeeren ; nadat ze de bloemen ververscht had, haar hoedenvoorraad had nagezien en tot de conclusie gekomen was, dat ze een nieuwen dringend noodig had ; nadat ze in de courant de verschillende geboorten, huwelijken en sterfgevallen had bestudeerd, was ze eindelijk besloten zich te gaan kleeden om een wandeling te doen, toen opeens de telefoon klonk.

„R-r-r-r-ing !"

„Laat maar, Klaartje," zei ze tot het kamermeisje, „ik zal wel luisteren ; het zal mevrouw Mirande wel wezen".

„Hallo !" zei ze. „Wie is daar !"

„Ik ben 't !" klonk haar in 't oor.

„Wie is ik ? Wat zegt u? Hall? Hall?"

„Neen, neen ! Ik, Paul !"

Paul ! Paul riep haar aan de telefoon, na een stilzwijgen van vijf maanden, slechts een paar maal onderbroken, eens door een boodschap, een korte mededeeling dat hij later thuis kwam en een andere maal om haar te herinneren aan de Chateaubriandsaus

„Ja, wat wil je ?"

„Willen ? E . . . ik wil niets, lieveling! Ik





**A. W. MIRANDOLLE. † A. SCHREUTELKAMP.**

Voor eenige dagen overleed te Amsterdam de heer A. W. MIRANDOLLE, oprichter van het huis Mirandolle, Voûte en Cie. De overledene was een algemeen bekend en geacht ingezetene der hoofdstad. — 18 Juni herdacht de heer A. SCHREUTELKAMP den dag, dat hij 50 jaar geleden bij de firma Hoogewerff, Chabot en Visser te Rotterdam, als jongen van 15 jaar in dienst trad. Sedert is hij bij de firma opgeklommen tot pakhuisbaas. Van verschillende zijden mocht de jubilaris, die zoowel bij meerderen als minderen zeer geacht en gezien is, talrijke bewijzen van sympathie ontvangen.



**BOND VOOR VROUWENKIESRECHT.**

Op 26 Juni hield de Bond voor Vrouwenkiesrecht een druk bezochte vergadering op Duin- en Kruidberg, het bekende landgoed van den heer J. T. Cremer te Santpoort, daartoe welwillend afgestaan aan het hoofdbestuur van den Bond. De vergadering, waarvan wij hierboven een foto geven, was zeer geanimeerd.